

mondta, hogy egy kis zsörtölődésnek a látszata is volt benne, de nagyon is átlátszóan. Azt sem tette hozzá, vajon ő nem tett-e lépéseket az ifjúság felé. Nem beszélt a »Magasabb Szempontból tanár úr«-ról sem. — Képzeld... most is nálam jártak vagy öten!... Én nem tudom, honnan tudják ezek, hogy én valamikor atletizáltam? S most nem lehetetlen, hogy egyszer-más-szor ki kell mennem velük a salakra...

Talán a kelleténél hosszabb ideig is elült Hajdúéknál. Időnkint — óvatosan szinte, hogy a másik ne lássa — a nagy ebédlőszekrény közepére helyezett szoborra pillantottak.

Amikor elköszönt, úgy érezte, hazulról megy el. Megszerette ezt a szobát, lakást. Csoda-e, ha így van? Hiszen alkotását hagyja itt, tíz év óta szinte első művét, amellyel maga is elégedett.

KÉT NAP MŰLVA gyületről távozott Máriaival. Hűvös, metsző novemberleji szél fúj. A járókelők fázósan húzódtak össze.

Egy darabig szótlánul lépdeltek. Mária hirtelen belekarolt Adába.

— Ha megengedi...

— Örömmel.

— Tudja, fázom... — Majd pár lépésnyi szünet után így folytatta. — Sándor, örülök a kollégája megválasztásának. Ez a Hajdú remek embernek látszik. Minekünk ilyen tanácsstagokra van szükségünk.

— Hát igen... Őt erély, bátorság, egyenesség, szokimondás, éles szem és ész jellemzi... Én mellette is alvajáróként jártam... Tudja, úgy van az, hogy az ember sodródik. Amikor a legjobban hiszi, hogy ő irányítja a sorsát, ő avatkozik bele a szél járásába, akkor léphetnek közbe idegen erők. Máskor hirtelen úgy megy minden, ahogy mi akarjuk. Kicsiny emberkékből, parányi lényekből sorsformáló kormánykerekek válnak. Néha eltűnünk az avar alatt egy napra vagy évekre is, mintha nem élnénk. Máskor egyszerre, sokak számára talán váratlanul is, felnő valami az avar alól, kidugja a fejét, és sorsalakító erővé válik. Az ember jön-megy néhány évtizedig. Hatásokat szív magába, és hat másokra. Az ember parány, és mégis mérhetetlenül erős lény. Parány és semmiség, ha magában és magának él. Óriás, hegydöngető és fanyűvő óriás, ha beleáll az élet sodrába, amely előre visz. Aki megáll vagy visszafordul, menthetetlenül halál fia. Aki felismeri azokat a drótokat, amelyek a jövő felé visznek, üzeneteket, akinek a lelke meg tud rezdülni a nagy hullámokra, az meg tud újulni, s arra élet vár.

Szócs Mária felnézett a hatalmas emberre, és kissé megszorította a karját.

FARKAS LÁSZLÓ

Tendencia

*Vádolja versem Senkisevszki:
Nem ordít benne a t e n d e n c i a.
(Szép szó!) De mondja, hát az micsoda,
Hogy olvasván, szemét mereszti
S pukkad? Célját a vers elérte hát,
S én nem kívánok több tendenciát.*